

Horváth Piroska
Seres László

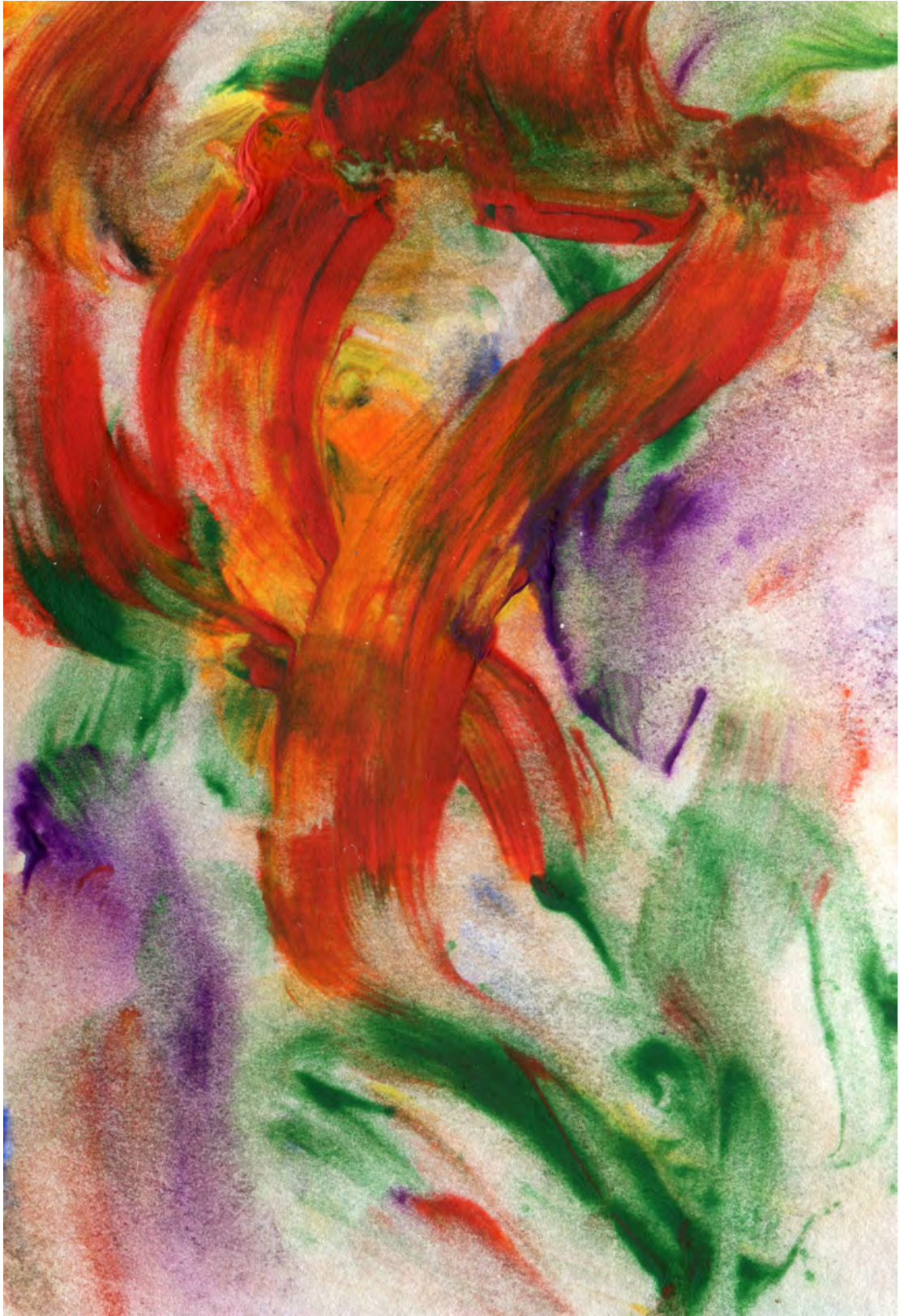
Álom és valóság

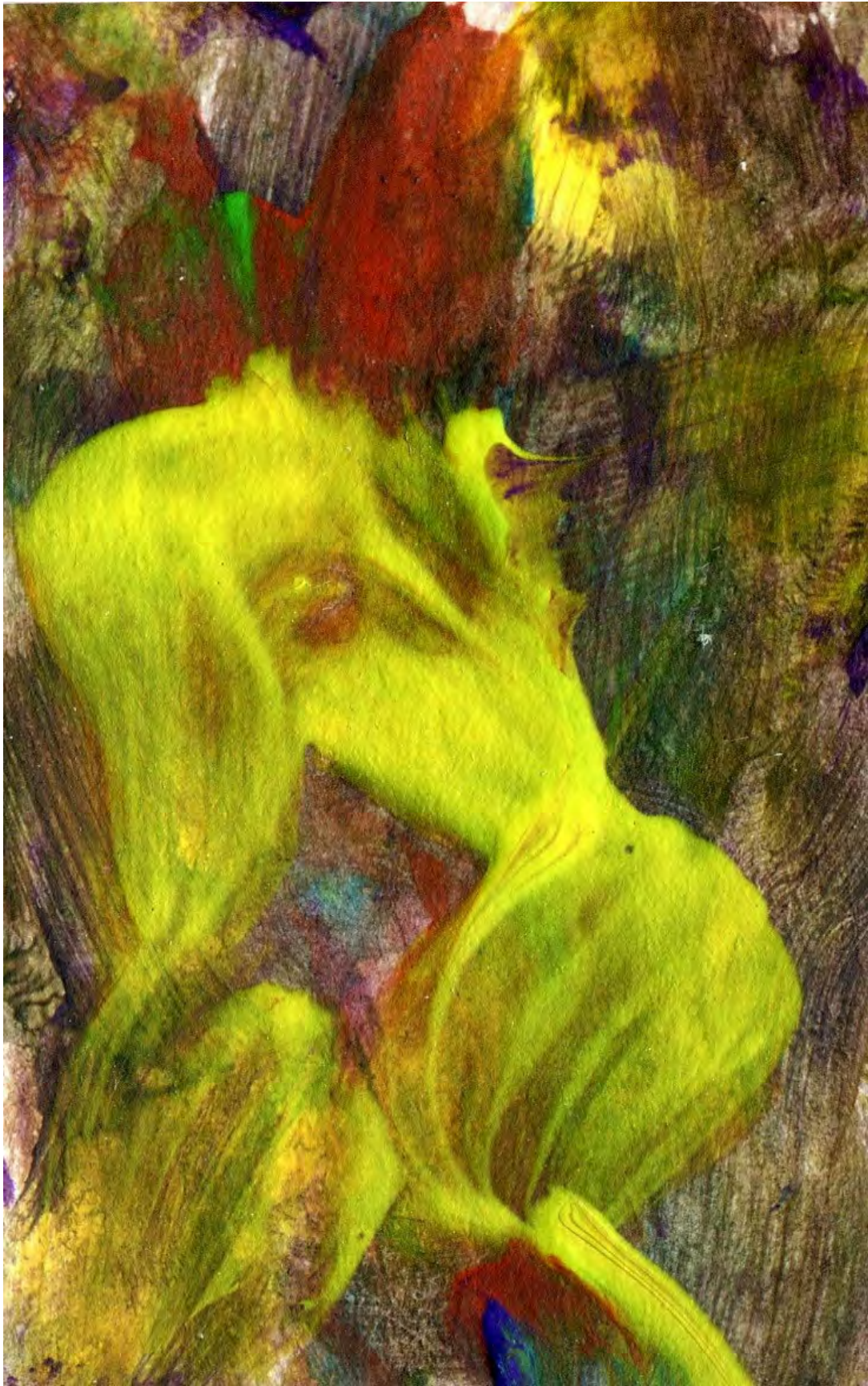

Horváth Piroska
Seres László

Álom és valóság

2016

Előszó helyett

Azt hiszem, nem is szükséges Előszót, vagy valami „Előszó-félét” írni e könyv bevezetőjéhez, hiszen a Képek és a Versek úgy sorakoznak fel itt benne, mint a bevetésre várakozó hadoszlopok az éj leple alatt. Persze inkognitóban se szabad hagyni őket, meg sem említve világra jöttük nemes szándékait, csupán önmagukra bízni, hogy alakítsák ki a leghatékonyabb hadrendet, mellyel hódítani, meghódítani akarják a Kedves Nézőt, Olvasót. Ehhez ismerik a hadműveletek szigorúan kötött formáit, az elérendő célt a győzelem teljes reményében. A stratégiát, majd a taktikát meg ennek megfelelően ki kell dolgozni. Ez sem egy könnyű feladat. Persze ez már a Szerkesztő(k) dolga.

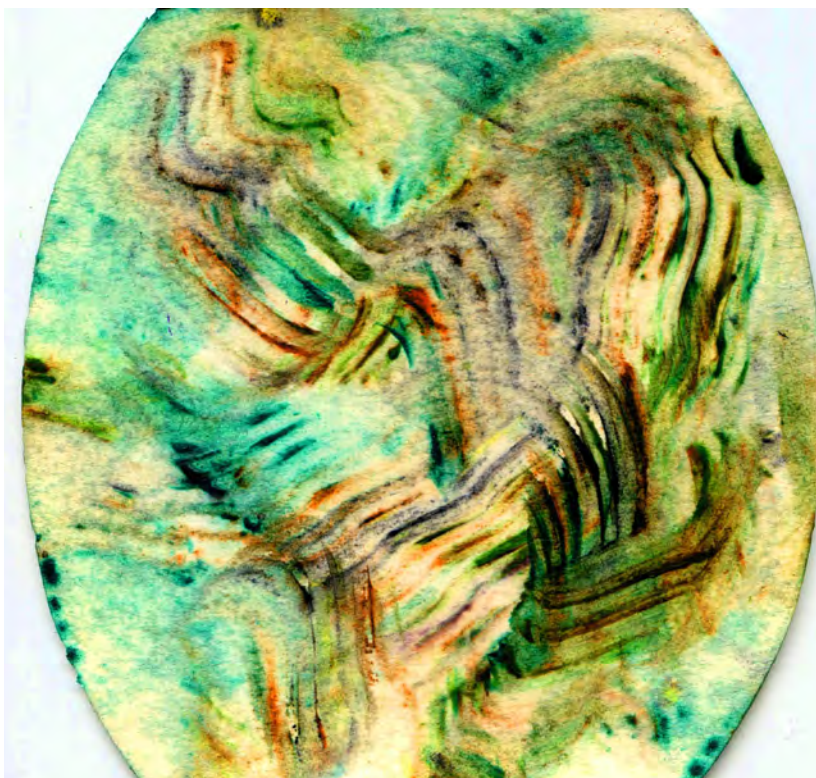
Előszó nélkül az ilyen és ehhez hasonló KÉP-VERS típusú kötetek, a látvány és a gondolatiság összhatásában érvényesülő alkotások érzésem szerint átveszik az Előszó irányt sugalló szerepét, s önön maguk szószólójává válnak. A vers a képnek, a kép a versnek. Teszik ezt a mondanivaló olthatatlan vágya, a közlés szándéka, a pillanat megragadásának és kifejezésének esztétikai örömszerzésének minden gyönyörűségével. Ez által nyújt útmutatást, kelt inspiráló gondolatokat arra, hogy a vers a képben, a kép a versben teljesebben ki. Mutassa meg kivételes eszközeivel önmagát, s önmagán keresztül „élmény-társát”, már ha képes erre. A vers a képet, a kép a verset.

Persze jól tudom, mindehhez az olvasók, nézők érdeklődő vágya, világlátása, asszociációs képessége, igyekezete, fantáziája, érzékenysége, lelki tisztasága, szeretete szükséges. Nélkülük minden más értelmetlenné válik, széthull az egymásra találás szépségébe vetett hit. Külön utat jár be a kép, a vers. Feladvány ez, öröm, s élményszerző szellemi játék. Az elrejtett gondolatok felismerése, mely egymást kiegészítve kép és vers formájában jött világra felkínálva magát mindenkinek, aki szereti a művészeteket, az irodalmat, hogy a nézőben, olvasóban tovább éljen, formálódjon eszmeisége, ragyogjon fénye és színe, érezze önmagának, mint olyan lelki táplálékot, mely képes értékesebbé, szebbé tenni hétköznapijainkat.

Köszönöm Horváth Piroska nagyszerű képeit, melyek életre keltették szunnyadó gondolataimat, írásra ösztönöztek, egyedi kifejező eszközeivel bővítették látásmódomat, lábadozó verseimet felruházták csodálatos forma-és színviláguk minden kincsével az egymásra találás örömperceiben, ami nélkül e könyv nem születhetett volna meg.

Nagytarcsa, 2016 május

Seres László

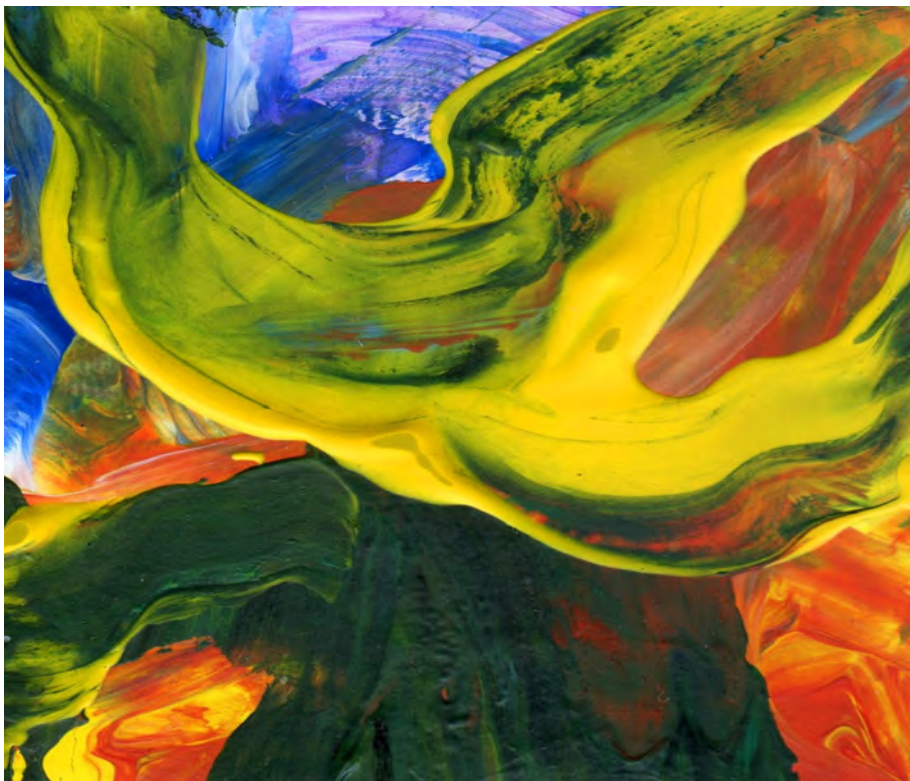

Örök láncon

Kizöldült a hó, fenn a jégcsapok
ereszre fűzött légző gyökerét
a fagy már elengedte, csak csacsog
fogyó cseppje, mint egy vén zenegép.

S felsír ma még nyöszörgő akkordja,
sarat loccsant, a Naphoz utat ás,
mintha fénylő játékos koboldja
volna sorban e láncszemnyi varázs.

Új színeket hoz Évszak-Istenünk,
újabb kihívást emésztő tűzzel,
míg hevít a szív, búcsút int telünk,
hogy a tavaszt is láncára fűzze.

Nosztalgia

Minden újban
én vagyok a régi.
Alkonyószben csak
egy tenyényi nyár.
Nehéz az újat
magamhoz mérni,
ha az a régi
ma is visszajár.

Mégis várom
régiben az újat.
Ösztön és vágy hajt,
talán mindketten.
Nosztalgiazom,
őrzöm a múltat.
Azt is, amit rég
elfelejtettem.

Eltűnt a tér

Eltűnt a tér, a térrel meg a házak.
Új ösvényt tapos ki az út magának.
Kihunytak itt a fénylő gyerekszemek.

Hintáik égis szálltak, homokozót
nyelt el a föld, s mint karót nyelt torzók,
kiállnak testéből a játékszerek.

Hadüzenet nélkül kivágott hársak
estek áldozatul a fejszecsapásnak.
Széthullt padok, feltépett asztallapok.

S csak azért is... a megkezdett sakk-partit
ott játsszák ma is az utolsó mattig
láthatatlanul. A halhatatlanok.

Fonák egyenes

Tavaszi

Kinyílt a bodza
Sütkérezik a napfény
Hulló könnycseppben
Madáretetőn
A széncinke pár flörtöl
Szükszavú csendben

Szerelem

Simogass, szeress
Tenyeredben a testem
Gyökeret ereszt
Nézz rám hogy lássam
Hogy tesz férfit két szem
Egy pillantással

Utolsó

Utolsó szeretődben keresed az elsőt,
ahogy szédült pillanatát keresi
az összetört álom, mikor dér rezdül
emlékek vészjósoló hajnalán

Érzed teste csillagillatát,
tüzét, hevét. Lángoló felhők közül
kiszakad mint a Nap, karodban
elalél
s te holttá válsz ott.

Látod szeme égkő színét,
ajkát, ahogy a vágy remeg.
A formát, mit buja ujjad formál
hegy-völgyek termő ólén,
s a mélységeket mely elnyel.

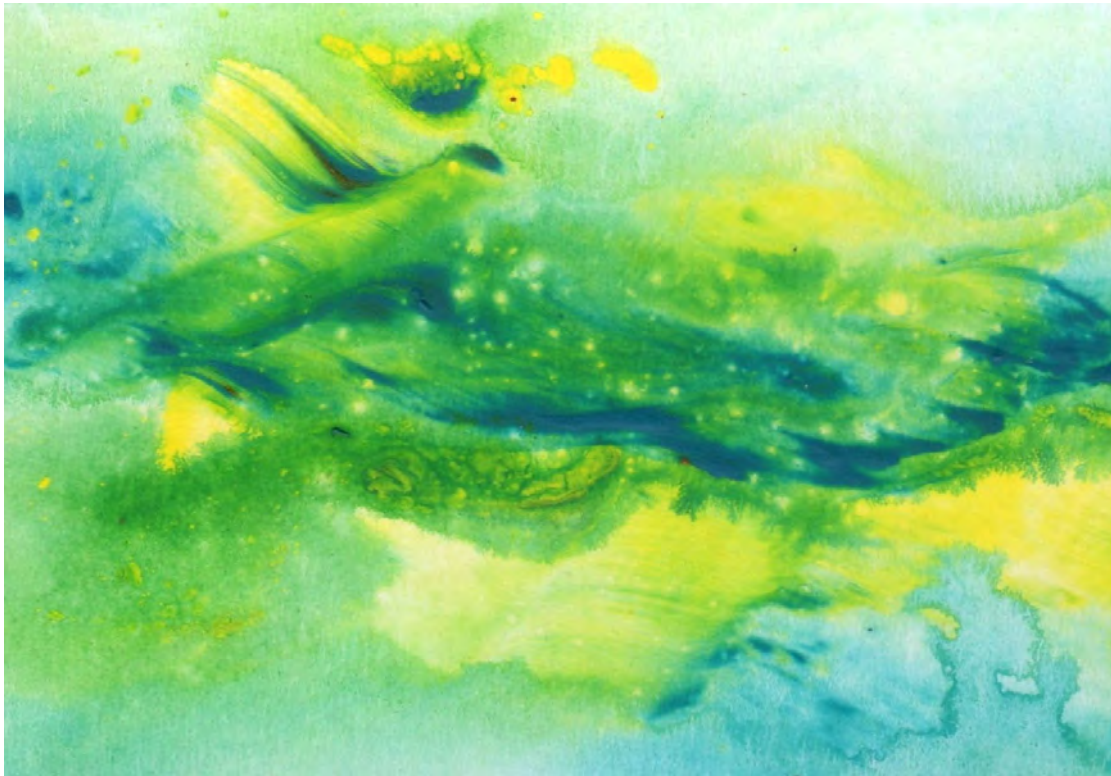
Hallod a szív zörejét,
orgonáját a tüdőnek,

ahogy átsiklik húrjain a hang.
Gyöngyvetését,
mikor körbefon kócos
sóhajjal s mennybe visz.

Ünnepre hív most a harang,
s Istennel perel

öröklétért a pillanat.
Így fogadod be mindkettőt.
Utolsóban az elsőt
pusztító viharba került
lélegzetnyi katamaránon.

Keresed az elsőt,
mikor már az utolsót is
alig találsz...

Jótevény

Mielőtt magadból kiszakítanád
Térden állva könyörögve kérd még
Ha fénye sincsen hulljon árnyéka rád
Mint tisztító tűz jótevényként
S tanulj meg újra csillag-úton járni
Ha szívzaggató csendes este kél
Ha már nem tudtok egymásért fájni
A magatokon ejtett sebekért

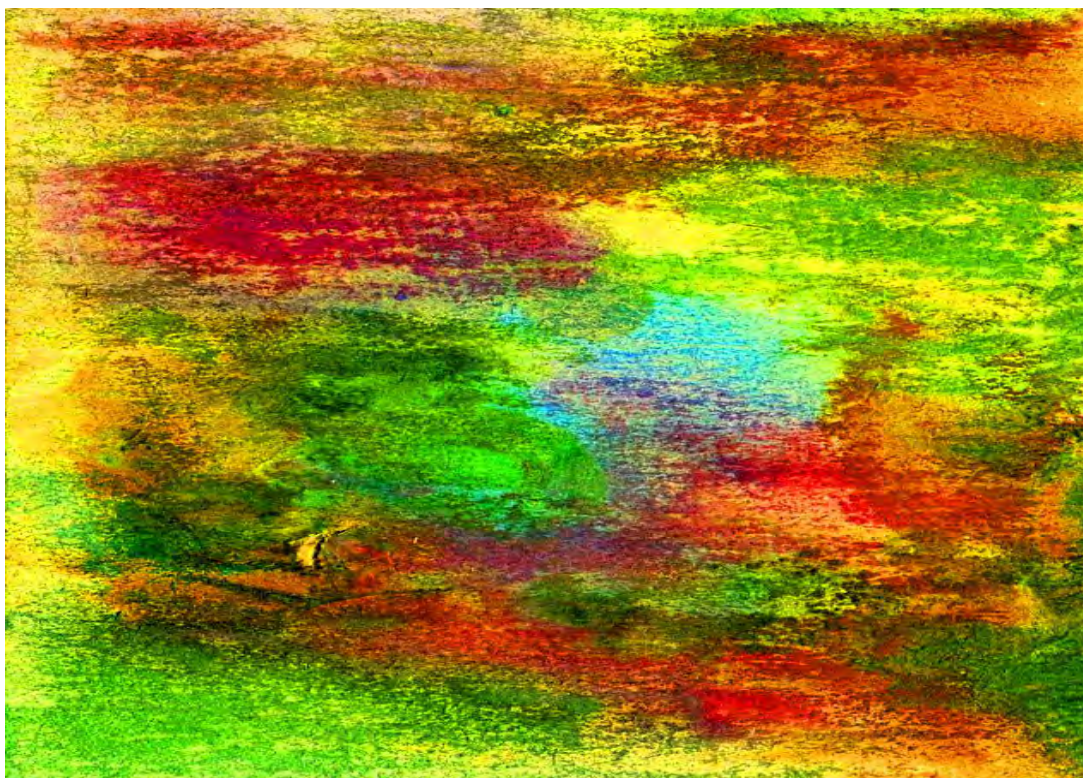
Ékek

Nyugodjék meg,
ki ránk rontva
éket vert közénk.
Az ék intő jel-kép,
békét hoz harc helyett,
s a kettéhasadt fánkon
begyógyít minden sebet,
hogy többé ne fájjon.

Kihunyt avartűz bennünk
minden idegen test.

Hiába küzd ellenünk más
suttogva, ne szeresd.
Megtesszük magunk, amit...
vagy fordítva akár.
A vágy elvakít,
határ...a nincs-határ.

És semmi meg nem rendít,
míg együtt vagyunk.
Égethet tűz, gyötörhet
szomj,
ami mennybe visz,
mikor belehalunk.

Hon-vágy

Ki azt kérdezi
ma is szívrepesve
-visszafogva istenek sóhaját,
mikor nyitott tenyerén ver, lüktet,
fészket rak az este,
s forró ölén
holdat ringató csend ül-

-Láttad ugye, láttad újra
láttad azt a csodát-

Abban lángra gyúl a vágy,
s benyit hozzá halkan
az az elhagyott kedves,
az az édes keserű
szomorúság,
mintha el se ment volna.
Az itt hagyott pillanatok
varázsát élvezzi,
hát kérdezi árva önmagától,

mindig önmagától,
láttad ugye,
láttad újra
láttad...

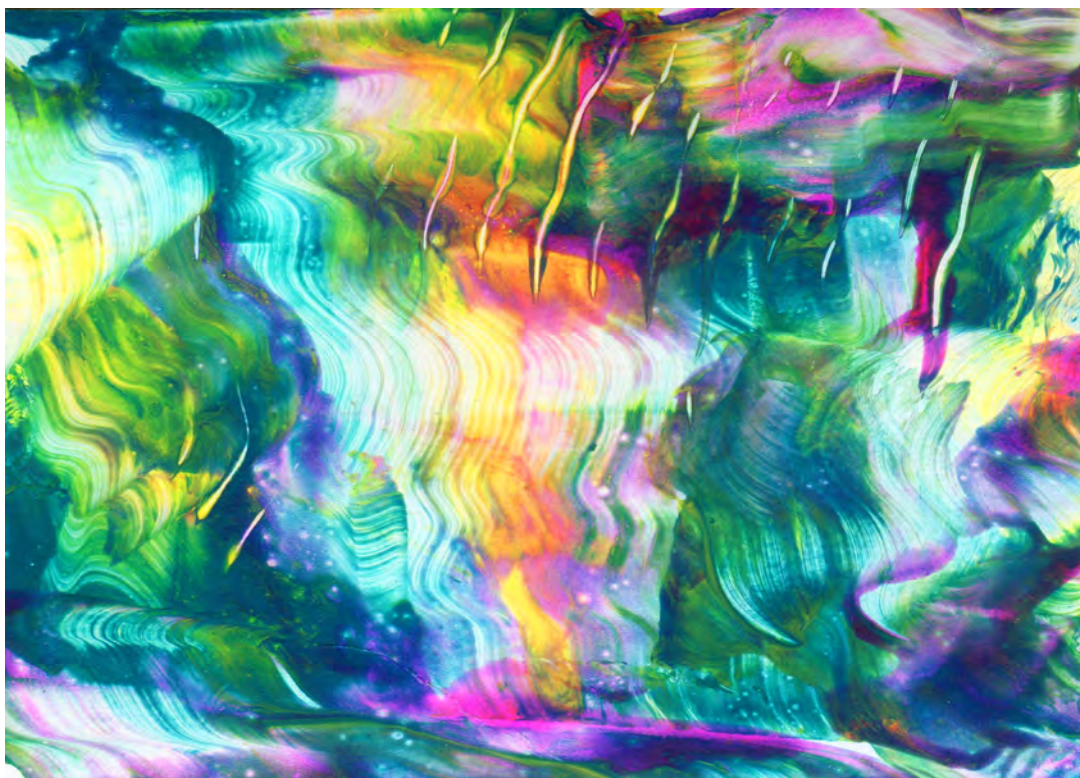
És nem tudja, hogy amit lát,
álom,
vagy valóság,
csak sorolja sodorva,
mit elhagyott.
Áldott földkaréjnak
minden kincsét,
az őshazát,
s titkait kipirulva.
Kéklő bérceket,
a völgyek tűz-mélyén
térdre hullt lankákat,
szőkén ringó tengert,
arany-sárga lázban
ébredő kenyeret,

az életerőt minden
búzakalászbán.
Városokat fog kezébe,
megszepent falvakat,
szétfutó járt utat,
mélyvízi kutak kristály csendjét,
alvó réteket,
hol nyáj legelész,
s az embert,
ki álmainak farag kaput,
hogy magára zárja,
látja templomok tornyát,
harangszó felhőívét,
mely úgy ölel át,
ahogy egymást ölelik
a friss fonott kalácsok.

S nem kérdezi, csak érzi,
már feleletet se vár.
A lelkében ott, mintha
a Duna és az Olt
vize folya szomjat-oltón
olthatatlan szomjjal,
csak neki csobban.
Szívében is szív van,
s a szívben dal,
a dalban béke,
s csend a békében.
Otthon van újra
minden fűszálban,
minden földdarabban.
Övé milliárdnyi csillag
fénylő égi jele,
ahogy utat mutat
a gyötrő vágyak
belesajdultán
rágondolt gyönyörűséggel.
Bárhol jár,
magában hordja az áldott hont,
szépségek csodáját
lázás hajnalokon,

mit formáz, alakít, melenget
a múlt.

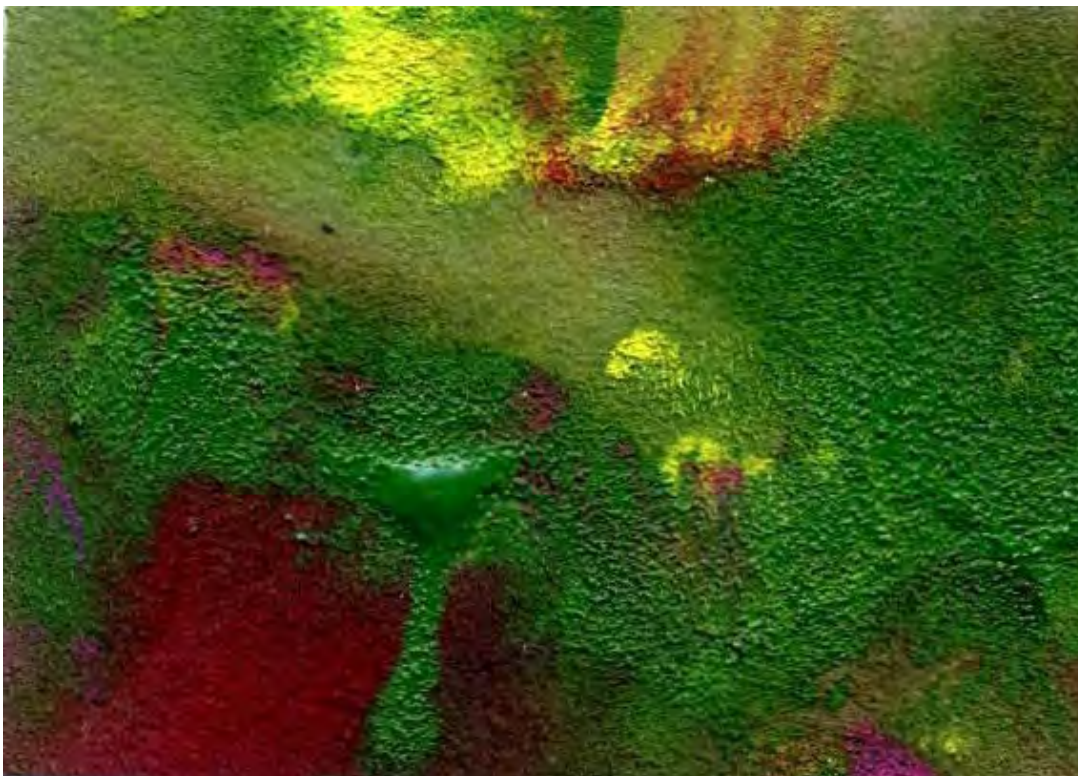
Tudja, érzi, hogy mindez ő,
ő maga, s tűzbe, fagyba marva
emlékek után kutat
holtak, elevenek közt
kéklő lagúnákba merülten,
mint a gyöngyhalász.
Közben észre se veszi,
hogy álmodta mindezt,
s csak a fellegek felett járt.

Lazán

Menni kell tovább, ha maradni fáj.
Lógni a dzsungelek fénykötelén
áthatolón, hol megkötöz a lián
ördögűző hittel, hogy több legyél.

Özönvíz lenni, míg trópus-öl dajkál,
átszakítani a csupasz földgolyót
önmagáig. Ilyen még sose volt.
Lazán. Mintha semmit nem akarnál.

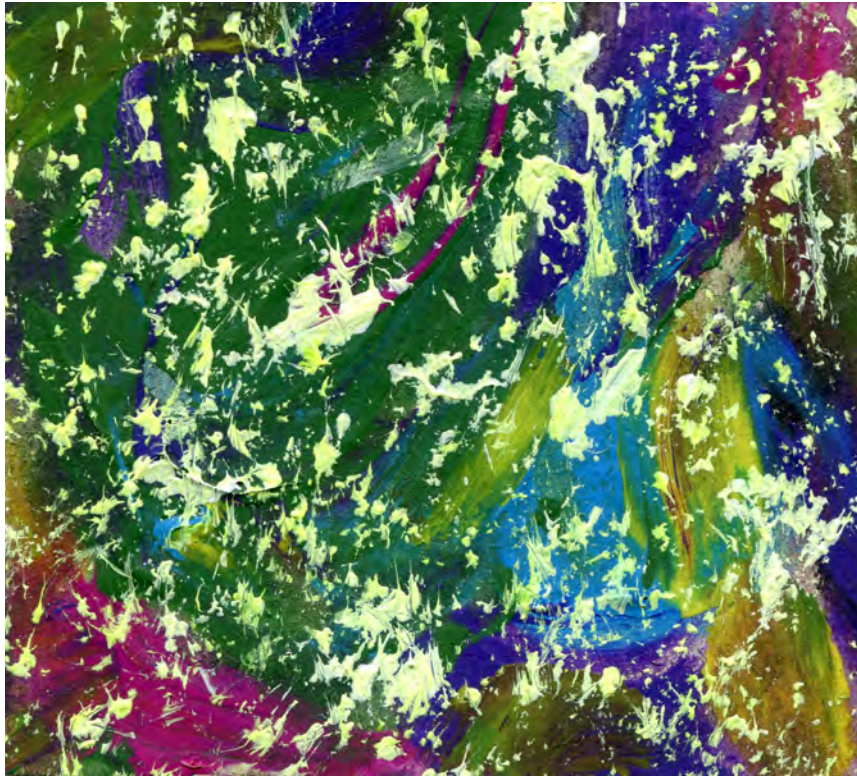

Nihil nimis *

A semmittevés a legbonyolultabb a világon...

Ó áldott semmittevés
-vallod beavatottan-,
s kínjai közt érleled
futó napjaidat.
Tékozló arculcsapás
tett nélkül a szándék.
Indulni akarsz mindig
felajzottan, mint a nyíl.
Tegnap, ma és holnap.
A kérdést, hová, minek,
soha fel se teszed.
Se magadnak, se másnak.
Jól van úgy, ahogy van.
Nem érdekel a válasz.,
így csodás az Élet.
Valahová végül
úgyis megérkezel.

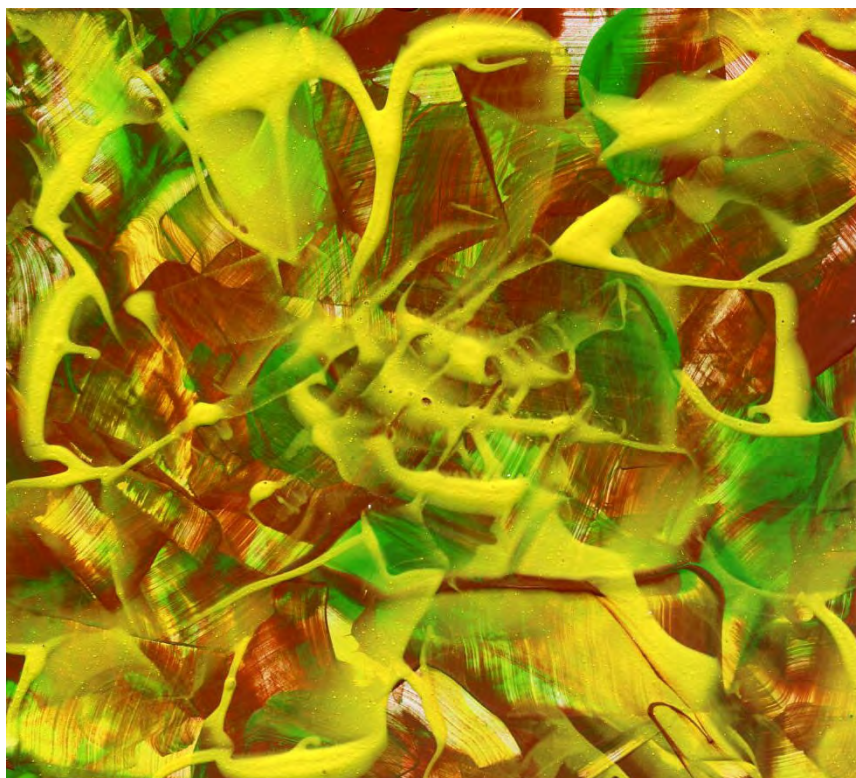
(* Semmit se túlságosan)

Pillanat s világmindenség

Egy pillanatot adj csak
a pillanatban,
-többet nem kérek-
hogy csillagként
karomban tartsalak
földre hulltan,
mikor újra visszatérek.

Így lesz mennyei öröm
a pillanat is,
mely fényévvvel ér fel,
míg velem vagy,
s szívemben tündököl.
Mért cserélném én el azt
a világmindenséggel.

A pillanat

A pillanat varázsát
öleld át
bölcse
ringattasd vele
magad
és ringasd
őt el
ami volt
az elmúlt
ami lesz
még álom
élvezd a van-t
s szeresd
hogy a perc
megálljon

Álmok és vágyak

A hangod
Kószáló akkordok
Megőrzöm magamnak
ma dalnak

A szemed
Csillagéj ha nevet
észt vesztve emészt el
míg nézel

Az ajkad
Hajnalpír virradat
s karmazsin tűzcsokor
a csókod

A tested
mit mennyben kerestem
vágy volt csak emlékszem...
vagy...mégsem

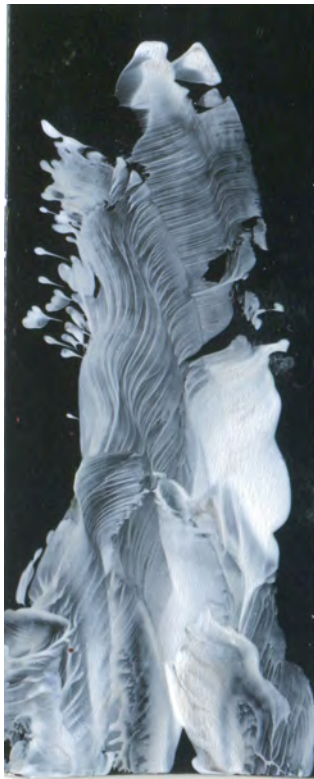

Tűz se éget

úgy tudott sírni, mint senki más...

Tűz se éget, jég se fagyaszt,
eső se áztat.
Tél se dermedt, nyár se lankaszt,
teher se fáraszt.
Lárma se zúg, csend se hallgat,
tenger se széles.
Nap se ébreszt, hold se altat,
nő se szeszélyes.
Öröm se száll, bánat se hull,
mosoly se szédít.
Hajnal se kél, alkony se gyúl,
álom se szépít.

Kar se ölel, szív se dobban.
csoda se segít.
Remény se él, vágy se lobban,
se ábránd, se hit.
Föld se remeg, ég se rezdül,
vihar se ver fel.
Szó se hangzik, dal se zendül,
szellő se lebben...
Jobban.....szebben.....az örömben,
míg mosolyog rám,
mint a csillag egy csepp könnyben,
az én ...az unokám.

Mennybeszökő füstjel

Virágok nyílnak lelked
kertjében, ha jó vagy.
Így navigálta anyám
úton a hajómat
szivárványok, tűzfelhők
közt amerre jártam.
Sokszor elsüllyedtem én,
míg haza találtam.

Ma is áldom, ez éltet
maró könnyezüsttel,
a szó, a „légy jó mindig“
mennybeszökő füstjel
intő mementóként,
s örökre fennmarad,
míg foglyul ejt a fény,
s elföldel a nap.

Vagyok

(Hallgatásainkról)

Nézem a szemed, meg a szádat,
mint, aki lázadozva kutat
veleszületett némaság után,
míg gyöngyöző fogsorod mögül
rám zúdítod feldübörögve
toroktüzét a tankszavaknak,
géppuskák lángoló sorozatát,
hogy megköszönhesd, neked én vagyok,
örökké én az egyetlen egy
rendes ember aki, meghallgat.

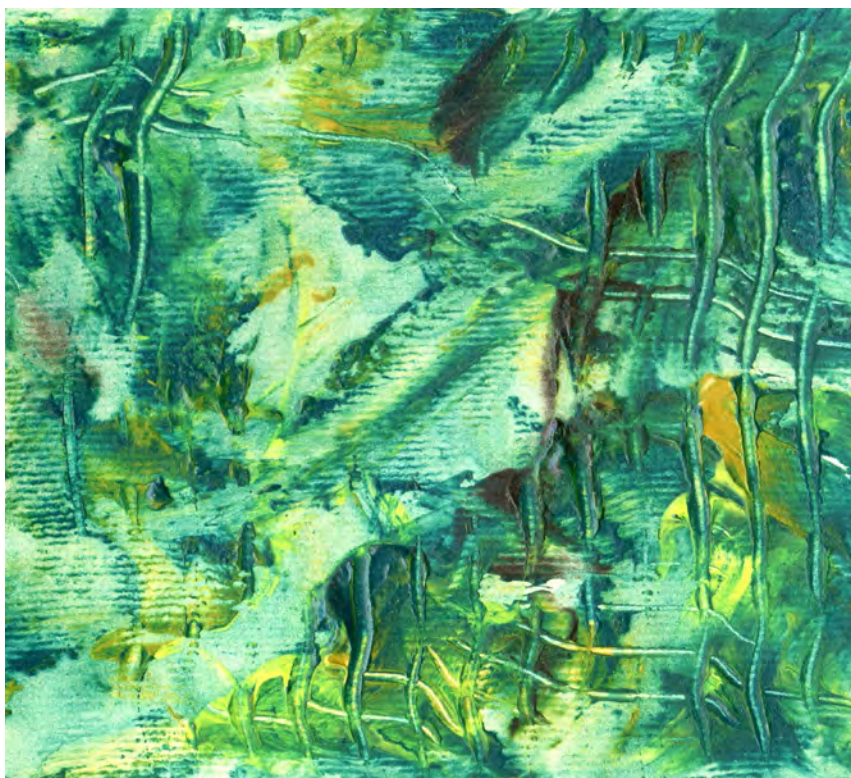
Álommesé

Kakaónyi álommesé,
pötytös csésze, nyuszis alj,
ágyunkhoz csalta anyánkat
fáradtan az esti zaj.

Tollpihe had, párnacsaták,
hat gyerekláb, szalmazsák,
takaróként az égiek
édenkertje borult ránk.

Imát mondott, mondtuk mi is,
kánonban szolt a refrén
olvasójára felfűzve
lógunk gyöngyszemként kezén.

Ébredező hitünk volt ő,
felvitt a csillagokba
félig ébren, s úgy ölelt át,
mintha Isten lett volna.

Zöld mennyország

“Zöld mennyország”.

Benne van egész mozgalmas földi életünk valamennyi útja, melyet bejárunk, míg felérünk sok-sok útvesztőn át a mennybe. Minden vonal, ecsetnyom felfelé visz e megtisztuláson, amit senki nem kerülhet el. Ezen keresztül kell vágni, mint az őserdőn, hogy kijussunk hibáinkból, vétkeinkből, és bizony bűneinkből, mert ez egyre inkább elkerülhetetlen, ahogy haladunk az égbevező magasságokon át...a mennybe.

Szavak, álmofoszlányok

Az álmok...nem hazudnak...

Te hozz igazságot
kiről álmodom csak
de nem tudom ki vagy
tűz-ittas hajnalokon
szétfolyó lávaként
bennem élsz örökön
s mint égi fény vibrálsz
kőszirtjeim közt megbúvó
izzó magma
mozduló testem
ébredő melege
képzetek csapongó
éji fenevadja
szavak álmofoszlányok
derengő felhő csacsogása
kit holdtölte feszít
szendergő varázssal
csillagvasra fölém
s jönnek az égi vadászok
hogypázsitom horizontján
ringassanak veled
Látod
meg se rebben burkában a Föld
úgy tart ölelő karjai közt
mint anyám tartott
mikor újszülött fiát csókolta az ég

csak titkait óvja
hogymélységeiből kitörve
rám tekintsen a kőbe zárt holnap
ha oszlik az éj
kanyargó vad vizek
erdők hegyek testén át
égő nászi ágyon
s egybegyűrom neked
hogyérezd egyetlen
ki nem mondott szóban
mennyire szeretlek
s föld leszek
földből vétettem
hogy termőre forduljon álmom
-magamnak álmodlak-
s veled mindenségre vágyom
Tudom hogy mindennap
bennem hal el a Nap
hogy újra megteremtsen
s bennem gyújt az éj
majd égi lámpást is
mikor kihűl a kráter
s a menny öntőformáiból
egy új világot vet
lábam elé az Isten

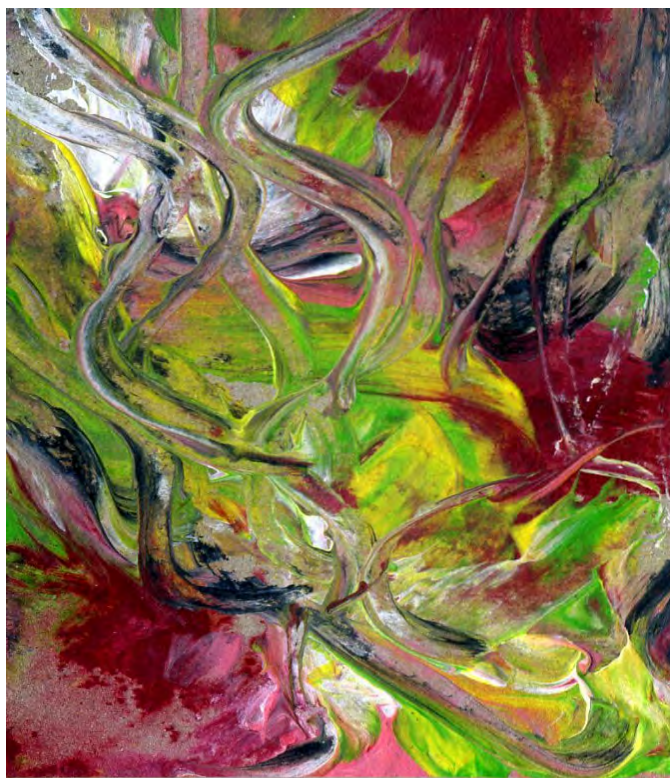
Annyi mindent

Annyi mindent megéltem már a földön,
jött napokkal nem is kell vesződnöm.
Jártam fénylőn sorvasztó vak sötétben
szivárványként Isten köntösében.

Hozzám törpültek szikrázó havasok,
befogadtak mind, galambok, sasok.
Csalóka ábránd hintett körém tömjént
angyalok képében tüzes ördöggként.

Lázadni bátran elgyávultan mertem.
Szabad vagy- zörögték-láncra verten.
Készen állt a lelkembe ácsolt kínpad
gyérült reményben fogyó napjaimnak.

Jó lenne pihenni éltető csendben,
hinni abban, hogy senki se hagy cserben,
ki fejet hajt, mikor harang szól értem,
s követni fog az úton észrevétlen.

Barkóbázom

Barkóbázom magammal
Az életem lett a tét
A volt kimondhatatlan
A lesz már néha félt
Bennem volt varázshegyek
Lobogó füstörénye
Egy ujjnyi csak egy nyelet
Mintha az égig érne
Rákérdeznék hisz tudom
Mit hozhat a sors nekem
De félek ha kimondom
Már nem is veszíthetek

Jámbor lelkű végzetem

*„Minden kutya a gazdájára hasonlít,
és minden gazda a kutyájára.”*

Nehezen fogadtam el őt,
minden sejtem ellenállt.
Régi sebeket tépett fel,
s újabbakat generált.
Egy szőrpamacs liheg bennem,
míg a lépcsőt koptatom,
egy fél-kevertnyi fenevad,
aki nem rég itt hagyott.
Ő volt a minden, míg élt,
családtag, barát, hű rokon.
Ugatott, visszaugattam,
senki se vette zokon.

S itt van újra most egy másik,
lehet, hogy szebb, kedvesebb,
kicsit megázott az úton,
tappancsai nedvesek.

Vakkant egyet, körbecsahol,
mindent összetapogat,
s mintha babonás lenne meg-
számolja a sarkokat,
fotelt, asztalt, s a heverőt.
A sarkokba beszagol,
majd felugrik az ölembe,
mancsaival átkarol.
Szorít, liheg, nem enged el,
lóg rajtam, mint egy gyerek.
Félrecsapott fejjel figyel,
mintha súgná, mit tegyek.

Áldott sors ez, mindkettőnknek,
szép, kegyelmi állapot.
Befogadtam. Az se fáj már,
hogy kicsit megváratott

Csendes üzenet

Nyugállományúak Találkozására...

Ne állítsatok értünk kopjafákat,
elég egy hely a szívben, mely befogad.
Éveink már csendes szavakká váltak,
fohásszá szelídült minden gondolat.
Lőrést vág a múlt, úgy védi e szentélyt
Szilas ölén, ha fájón meg is rostál,
kapaszkodunk együtt gyökértelenként
málló falakba, ahogy a borostyán
szélvihar tépte meggyengült indákkal.
Volt kincsekért egyre mélyebbre ásunk
egymásba gyúrtan a kies lankákkal,
hitünk e földből sarjadt, némaságunk
össejt büszkesége örömmek, kinnak.
Hűség, s alázat. Megszolgált fizetség
egy életért, ami elhoz még, s itt tart,
hogy többek legyünk mind a keveseknél.

Kikötünk, hajónk csendes öbölbe ér,
horgonyt vet a perc a szűkülő térben.
Időnk fogytán fogy, drágább, de többet ér,
mint amit szétszórtunk ifjúi hévvel.
Mégse fáj. Szívünkben gyermekzsivaj van,
kalózkodnak fosztogatják éveinket,
vitázunk a károgó varjúhaddal
sirály-mód, hogy meghallják érveinket
az Istenek, s alkut kössünk a sorssal
vitorla bontásra, új bevetésre.
S ne hidd soha, ha azt mondják, adós vagy.
Amit itt kaptunk, megfizettünk érte.
Mebékélt a lelkünk, nyugalmat kérünk,
ami gyógyít, zsongat, üdvözít, emel.
Szebb napokat, mit eddig meg nem éltünk,
hogy ami fáj rég, feledhető legyen.

Vicceink között

Viccelődni komolytalanul
az ember önmagán tanul,
hogy minden virágba szökkenjen,
s a kitalált jó, vagy rossz poén
mosolyt fakasztó csattanóként
arcunk fényében felderengjen.

De hogyha másba dőf tört a vicc,
a lelkünkben meggyökeredzik,
gaznak kiált minden virágot.
Gyilkos poénok, torz hahoták,
dicsfényben úszó ordas hordák
között ne keress (v)igazságot.

Önfeláldozás

Ujjaid köré csavarodom,
kell ennél több önfeláldozás.
Tiltakozhatsz ellene, tudom,
neked gyenge érv az öncsalás,
mit szédült pillanat teremthet.
Elvész az öröm, hogy levadássz,
bevedd váram, a rég bevettet,
s ha nem vagyok, újra kitalálsz,
hogy a gyönyör örületes legyen,
s élvezhesd a győzelmi mámort
lábad elé hullt holttestemen
felsóhajtva: Kegyes halál volt.

Ha hallgatnátok

Ha hallgatnátok szívetek szavára
gyümölcsöt teremne, dús ízeket,
nem csak faalját. Mennyei csend szállna
földre az éhség jajszava helyett,
s minden falat, mit megritkít az ínség
számolatlan egyre gazdagodna
korgó gyomrok utolsó reményeként,
mintha a szív terített asztal volna.

Ha hallgatnátok szívetek szavára,
s kimondanátok, nem kellene félni.
A sóhajtás ágyúdörgéssé válna,
s már fél füllel is elég lenne élni.

Légy erős

Nem születünk áldozatnak...se hősnek...

Légy erős, ha tép az orkán,
légy erős, ha ver a jég.
Ha más gyenge, csak botorkál,
te akkor is erős légy.

Talpon marad, aki erős
túl a gyűlölet hegyen.
Nem kell hozzá, hogy mesehős,
hétfejű sárkány legyen.

Míg gyermeked hozzád bújik,
erős vagy, mint senki más.
Mennyből csillagáldás hull így,
s törpéből lesz óriás.

Ha a bánat, -nem várt vendég-
seregei rád törnek,
nyújtson erőt sok szép emlék
leheletnyi erődnek.

Ne törődj a szélhámossal,
gazt a föld is kiveti.

Küzdelmed a rád rőt sorssal
hited erősítheti.

Tárd ki szíved, tárd ki végre
míg vihar dúl, zeng az ég.
Álmodj bátran, s küzdj is érte,
erőd újra visszatér.

Légy erős, te nem csüggedhetsz.
Múlik az éj, pirkad már.
Eljön érted, akit szeretsz,
s aki szeret, visszavár.

Maradj olyan, amilyen vagy,
s légy az, aki lehetnél.
Engedd, menjen, aki elhagy,
jön majd más, ki többet ér.

Nem született egyikünk sem
áldozatnak, se hősnek.
Légy hát erős, mint az Isten.
Erősnél is erősebb.

Égzengésben

Majd leülünk ketten,
ha lesz rá erők
szembenézni a sorssal,
meg egymással.
Gátlások nélkül
pucérra vetkőzünk
szél-tépetten,
mint őszebe hajszolt hársak.
Szemünkben izzó
parázs gyúl, s a bűvó
tűzfészkeket elmosásák
majd a könnyek.
Mert élni így
viharra kárhóztatva
égzengésben veled,
s nélküled se könnyebb.

Életelixír

A szív csak önzetlenül ad...

Ajándék mind az
amit a szív ad
életelixír
-fel se hánytorgatja-
mikor az a másik szív
mint harmatot a föld
csendes alázattal
befogadja

Kéz-meleggel

Kéz-meleggel simogat
A jó szagú reggel
Párnámon elnyúlnak
Fáradt angyalok
Aranyszőke fényrostos
Zsenge szőlővesszők
Csillag- kristálygömbök
Mézízú gyöngysorok
Beleborzong a testem
Ahogy karod ringat
Kráterek szunnyadó mély
Tűzvarázsa éget
Hol a szív pitvarok
Billentyű-szonátáit
Mesterkezek játsszák
Vérem is dalba fog

De valahol riadót
Ver ébred a város
Véges álom minden éj
Melyben a vágy örök
Magamra öltöm a Nap
Párolgó illatát,
Indulok. Lábam alatt
A föld dübörög.

Kései vetés

Őszi lombhullás, fogyó hold-harangok.
Süppedt avarba búvó-nászi ágyak.
Elhamvadt tüzek pilledt-arcú fagyok.
Nem hiszek többé se télnek, se nyárnak.

Csak annyit érzek, valami hiányzik
szomjas föld-szívemből, mikor felsajog.
Tudom, akit anya szült, mind hibázik.
Kevés az időm, hogy megbocsássatok.

Vezekléseimért szűkös az áldás.
Ki ad hitelt a kései vetésnek.
Hát eljátszom -ó sors- a hamis kártyást,
emeld tétjét a majdan-lesz termésnek.

Magány

Nyüzsgő
embertömeg ölel
köztük élek
szálfa magamban
egyedül

Magányra vágyom
s idővel
akit megszeretek
nyüzsögve
csendben
észrevétlen
én veszem körül

Kérdések

Mondd,
hova tűntek
a gondtalan évek,
hol van a gyermekkor.
Őrzi-e még
a szív is mámoros
égi varázsát
ott, hol a Hold ölelt,
s csókolt az ég.

Érzed-e ízeit
mézzamatának
dús sejtjein át
fut-e a vér,
s lángra gyúl, -mondd-
vagy csak a képzelet
szépsége bódít.

Csillagok éke vagy.
Kő. Mint a múlt.

Kenyérillatú éhség

Kenyérillatú éhség ízeit őrzöm.
Rést üt a fény rajtam,
a múlt átdereng.
Újra álmodom hajnalok
kemence melegét,
morzsa-csendjét a foszló égnek
s azt a régi parittyás gyereket,
akit magamban hordok még.
Örök gyötrődését a létnek,
hol tiszta arc, mosott láb
volt az ünnep
és a ruhán avított érték
minden foltragyogás.
Zörgő csontjainkon
gyér húst érlelt a kor
s alamizsnát lökött oda a balsors
a partra vetett
szegénynek.

Kenyérillatú éhség.

Nekünk csak imára tellett.
Laktatott esdeklőn
a szó gyöngyfüzére
anyám szerint.
Étek volt ez,
hajnali reménység.
Harangszó és kereszt.
A kereszten Isten
vérző szívvel várt a szent misére.

Testét márványba vésték emberi
kezek,
nekem csak a szeme élt.
A szemét néztem,
azt kerestem büntudattal
mintha hívna s beleremegtem,
hogy többé nem ereszt el.
Akkor se,
ha nincsen.

Templomból hazáig
és az Isten házáig elkísért anyám.
Bűnöst a büntelen.
Őt a hit vitte, engem a kétely
mert lázadni mertem
egy darab kenyérért
és tagadtam, tagadtam.

ne lássák rajtam,
hogy éhezem.

Most mégis,
ha kenyérillatú éhség gyötörne,
úgy örülnék újra minden falatnak,
mint akkor ott
az életre-haltak.

Napfordulóim

Sarkain ül a Föld, gubbaszt a vén Hold.
Összetöpörödött sárgás tintapötty
a megfakult vásznon. Valaha Ég volt.
Hunyorgó fénycsík a sötétség mögött.

Összeszámlálom mind a tegnapiakat.
Túszaim s hogy ne vesszen kárba,
mint aki titokban borraivalót ad,
becsúsztatom csendben Isten markába.

Lázadó haraggal

Lopakodnak a dérlepte évek
fel-felvillanó torkolattűzben.
Hadi jelek, mit mellemre tűznek
talpon-maradásnyi nehezéknek.

Vetetlen ágy, elhagyott harcterek.
Megfutamodtam, mégis visszajárok.
Ringatnak lányarcú tűz-óceánok.
Aloé pálmák, hullám tetemek.

Mondják, mindenki adós a sorsnak.
Én a sorsom tartom adósomnak
lázadó haraggal, mért ígéretett.

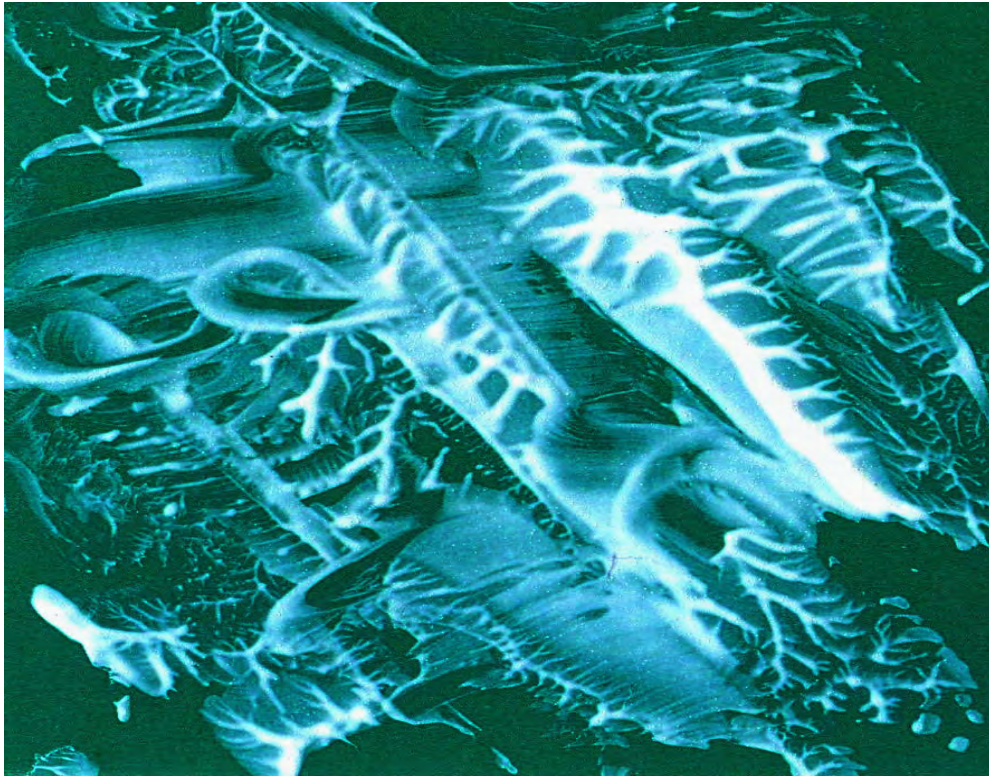
Nappal jég, éjjel tűzhányó vagyok
vad ölelések közt, s ha meghalok,
be sem várom a végítéletet.

Kevés volt az idő

Kevés idővel ...nehéz jól gazdálkodni...

Kevés volt az idő, amit a sors adott,
hogy megfejtsem Apám néhány gondolatod
gyermekként, mely mögé alig-alig láttam,
hogy birkózol értünk az egész világgal.
Kevés volt az idő, sok a teher rajtad.
Szádból a falatot sokszor nekünk adtad,
gürcöltél, rohantál éjt nappallá tetted.
Üszkös hajnalokon hozott meg reggel.
Kevés volt az idő, mikor közénk ültél
fáradtan gond nélkül, s magadról meséltél.
Kitártad a szíved, mosolyod zúdult ránk,
mint parti sziklákra hömpölygő óceán.
Kevés volt az idő, oly mindenre kevés.
Dús zokszóra jutott ritkán mért nevetés.
Csendbe hullt estéken rád hiába vártunk,
nélküled zárult be hunyorgó világunk.
Kevés volt az idő, mit megünnepeztünk.
Asztról hullt morzsa kenyérré vált bennünk.
Vártuk a harangszót, mely ebédre hívott,
s anyánk drága főztje imára tanított.
Kevés volt az idő, hogy megismerjelek,
tudjam, mi vezetett. Ösztön, égi jelek.
Hogy ajkad mosolyát, s a bút szóra bírjam,
e gyötrelmes szép kort mindig visszasírjam.
Kevés volt az idő, elszakított a sors,
Mint kévét a tarlón a nyári viharok,
s elrepített tőled korán gyerekfejjel,
Hadakozni törpén rontó szellemekkel.
Kevés volt az idő, visszatérni hozzád.
Szétszórt fényeidet a felhők hordozzák,
nem térhetnek vissza az éltető napba,
mert abba a föld, s ég végleg belehalna.
Kevés már az idő, most érzem igazán
vállamon azt a súlyt, mit hordott az apám,
s áldom nevét ma is, mert egyszerű titok...
kit megőriz a szív, örökké élni fog.

Randevú

Leültem minden bűnöm
amit a várakozás
könyörtelensége tett
könyörületessé
hogy érted újra
bűnbe essek
míg kisdéd
játékaid
eltűröm

Indulok
nem várok rád tovább
egyetlen percet sem
túljuttattál üres téren
lekozmaált időn

Szabaddá tettél
émelyítőn
mint a halál

Új teremtés

Zörgesetek,
hogy érezsem kimondatlanul,
ti akartok választani engem.
A Kiválasztottat.
S megnyílnak előttetek
kapui a mennynek.
Hegyek omlanak lábaitok elé
porrá zúzottan, s mint a holtak,
tengerek száradnak ki.
Lelketek vásznán
csillagokig ér a bűn.
A Nap elsötétül,
megáll forgásában a Föld.

Megkegyelmezek nektek
Teremtett lelkek.
S az utolsó óra előtt,
kedvetekre ítélekem,
emberré visszagyúrva
egymásba mind.

Egyetlen Eggyé,
ahogy rég, egykoron.

Még egy esélyt adok.
s a Világot
újra megteremtem.
Ennyi jár csak, nem több.
Enyém a menny s a hatalom.
Tiétek a Föld.

Boldoguljatok.

Míg szemük fénye gyúl

Egy óvónő... nyugdíjba vonulására

Köréd lopakodtak,
gyűltek az évek,
sose fogtad őket vallatóra.
Hagytad, hogy lassan
elhaljon az ének,
mint egy néma zsoltár,
míg sok-sok parányi
bimbózó reményt
viharoktól
két karoddal óvtál.

Szikrát lobbant a szó,
most elköszönnek.
Könnyet se ejts,
ne lássák, hogy fájhat.
Gazdagítson az
véreddel át szóttan,
ahogy évgyűrűk
az égig érő fákat.

Velük maradsz,
míg szemük fénye gyúl,
kezük melegét
megőrzi két kezed.
Angyali-sereg
Hold-tájakra indul,
ott is várni fognak,
míg hozzájuk
visszaérkezel.

Lobbants mosolyt

Örömeid, mik vannak,
hulló fények sikongó
jajkiáltásához mérd.
Csigolyáid roppanjanak bele.
Lobbants mosolyt, míg ver a szív
sóhajok közt felcsendülő dalnak.
Az öröm jön, megy, köt és old.
Partot ér benned, s megpihen
szépsége a fukar pillanatnak.
Emlékezz rá, ha fáj is, mikor
gyökeret eresztve elhagy,
s harmatsóhajok könnye hull.
Hidd el, ilyen az öröklét,
hol megtart, hol elenged,
mint anya gyermekét,
hogy újra megteremtsen.
Várj rá, visszajön, míg érte
láz éget, s szomj gyötör.
Hisz úgy hagyott el,
hogy vissza se köszönt.

Az a legboldogabb

Csak az boldog,
Akinek szíve tiszta
Ha szegény is
Nem cserélne mással
Nem kesereg a múltat
Nem sírja vissza
Elköszön a mától
Egy kézfogással

Boldogabb az
Ki tűri sorsa csapását
S hallgat mint a sír
Lelkét nem árnyékolja be bűn

De aki másokért
Feláldozza fel magát
Az a legboldogabb
S mennybe kerül

Kiben meghalt a hit

Széthullt éjszakák zamatát őröm.
Bennem ring, míg ébreszt a hajnal.
Az árnyakkal többé nem vesződöm,
derengő csend ölében dal van.

Minden mozdulatod belém vésett
kőszobrát óvja ma is a múlt.
Hagyom, áthasson volt érintésed.
Nem keresek koronatanút.

Új hidakat senki nem állíthat
visszahozó pillanatainknak,
hogy az védjen minket, aki vádol.

Kiben meghalt a hit, kihunyt a fény,
annak gyógyír a csillagtalán éj,
míg megtisztul a szív önmagától.

Eltékozolt évek

A remény ...benned van...

Ne hidd, hogy nincs visszaút
Ha időben ébredsz
S kősziklányi erőd van
A visszatéréshez
Tűzfolyók lánghullámán
Jeges jégverésen
Összekaszaboltan is
Indulásra készen
A remény-tudd- benned van
Hisz ilyen az ember
Ha kell megküzd azért is
Amiért sosem kell
Vad ösvényeken át vág
Gyakran el is téved
Szétszóródnak kezéből
Tékozlón az évek
Ha csak tétlenül nézi

Mindazt mi félre vitt
Üveggyöngyök összetört
Bús könnyfüzéreit
Fénye a semmibe hull
Mint a kihunyt fárosz
Vissza sose talál az
Máshoz... se magához

Félig itt, félig ott

Én meghalnék minden éjjel
fogyó álmoholdként,
mikor árnyát veti rám a mennybolt,
hogy újra szülhessen anyám.
Ő feltámadna értem, tudom,
s forró ölében hordana ki
szétporladt hullócsillagokból,
-vajúdon feleszmélve, mint rég-
mikor az öröklét ígérete
bennünk egymást éltető varázs,
a hit villódzó tündérvjátéka volt.

Engem vinne, őt hozná a vágy,
hogy egymásra leljünk
galaxisok izzó csillagain át.
Isten is elkísérne
megkönnyezve minket,
ahogy őt kísérték
egykor a Golgotán.

Találkoznánk ketten félúton.
Én félig itt, ő félig odaát,
ketté osztott halál-létben,
ahogy élő holttal osztozhat csak
a derengő égbolt felett,
hol a földnek égi fénye,
az égnek földi árnya van.
hogy elmondhassam neki,
megjöttem anyám.

...s hogy elmondhassa,
már vártalak.

Mesék világa

(egy mese margójára)

Meseszép kép,
képszerű mese.
Egymás párja,
egymás szerelmese.
Andalítón ringat,
ringatva andalít.
Csak nézd, s olvasd
színeit, szavait.

Kései harangszó

Visszaálmódott valóságainkról

Szelíd szomorúságok
hegyorma hord.
Tágul a völgy,
holt idők fénye hív.
Emésztő mélybe hull
le a Napkorong.
Álomragyogás
vesztőhelyeim.

Bekopog anyám
simogató kézzel,
hozza a világ
átszűrt melegét
fáradt ujjak közt
dacolva a vésszel.
Jön minden este,
hogy elköszönjön.

Nekem
ennyi öröm elég,
hogy láthatom.
Lángra kapok tőle
-napra fordulttól-
könnyet fakasztó
felhő árnya,
hogy belehaljak közben,
mint sose volt
kései harangszó
a korai
szomorúságba.

Oldozz fel

Hallgatok, hogy megérts, szavam elakad,
nem suttogok többé, nem is kiáltok.
Számomra már csak egyetlen út marad,
ércharang zúgásaként hullni térdre
villámlások közt lábad elé, hogy szólj,
vitázz, s megváltom érted a világot,
örökös kárhozatra elítélve.

Őrjöngök lázadozva harag nélkül.
Mebénít e fájó méltánytalanság.
Szívem nyugtalan, magával se békül,
mintha nem is vélt bűnöktől menteném,
hogy méltó legyek a kínhalálra is.
Makacskodásod hiábavalóság,
virágjaimra visszatűzött levél.

Vezeklek. Lelkemnek te vagy a gyógyszer.
Oldozz fel, -magunkért- gyónni szeretnék.
Az áfium ma a kimondott szó lesz,
az elhallgatás penitenciája.
Jusson poklok tüze osztályrészemül,
- ha érted mindenem elveszejthetném -
hogy tisztának láss, a szívem se fájna...

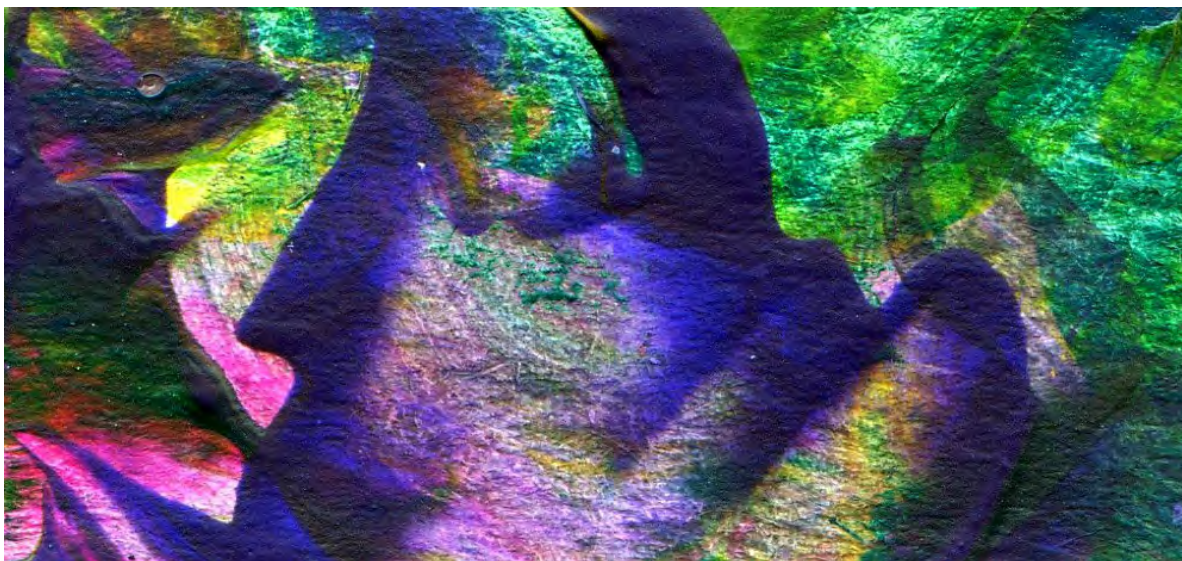
Két ismeretlen

Így élünk egymással kulcsra zártan
a jégfal övezte szív falában,
-mindegy ki hordoz és kit, te vagy én-
míg kikönyököl burkából a fény
erdő-bolyongatón s feldörömböl,
mint újszülött a véres anyaölből
utat terít talpunk alá a vágy
elindulni hullámsírokon át
egymáshoz újra kérve, kéretlen.
Mint egyenletben két ismeretlen.

Percnyi öröklét

Lángol az égbolt
Bronz hegyek ormán
Árny koszorút bont
Szökken az éj
Teste falán át
Hold-tavi krátert
Vágat a zsibbadt
Agyban a vér
Kedvesem ébreszt
Hozza a hajnalt
Test-meleg óbor
Méz aranyát
Lobban a vágyunk
Percnyi öröklét
Csókjait óvón
Őrzi a szánk

Vers a vershez

Tiszta légy s igaz
gyönyörök gyönyöre,
leírt szó. Vers.
Fájdalmas gyógyír.
Egyből ható infúzió.
Ne zajt ütő
felszínes mámor,
megrészegült szépség,
léha, csapodár.
Önmagad szabta
kétes, üres érzés.
Csipkék, rojtok, díszek,
hogy elfedje alakod,
kimódolt formád.
Ne irgalmat űző
ájtatos gyaur,
mint ki hódolni akar,
nem hódítani,
s nem rest
feladni magát
mélyen áron alul.

Úgy szólj, hogy meghalld
mind azt, ki rád figyel
s odaadja magát,
mielőtt kőbe vésnéd,
mit mondani akarsz.
Általuk, csak nekik.
Így lesz varázslat,
irigyelt, s elátkozott
a leírt szó vajúdvá mind,
mely metsz, ha kell,
mint kés a sebben,
– szinte művészet már-
hogy közben ráfigyelsz,
ki éltet holtan is,
kihez lehajolnod
a szív mennydörgése közt
poklok tüzéig is felemelő,
mikor benyit hozzád
a valóság a csendnél is
csendesebben.

Bolidák*

Úgy mentél el tőlem
Visszatarthatatlan
Mint kősziklán zuzmó
Rést-ütő viharban

A föld összedőlten
A menny leomoltan
Csillagzárpor tűzben
A vérünkben ott van

Mint bolidák fénye
Mit mennydörgés éleszt
Hogy kettémetszve is
Érezzem s hogy érezd

Míg idők távolán
Fényévek peregnek
Meteorit leszek
Szomjas kráteredben

Hogy semmivé szórjam
Égő testem lelkem
Hogy mindenem te légy
Ha már vesztenem kell

(* Bolidák: meteorok)

Újévi ígélet

Erős fogadalmak...végegyengüléséről...

Holnaptól új életet kezdek

(a régi hamisítvány)

Holnaptól... életet kezdek

(mint aki nem is élt tán)

Holnaptól.....kezdek

(.....tán)

Holnaptól.....

(.....)

Az utolsó szó jogán

Megtépett ruháid
Rajtam vasald ki
Tested lüktetőn
Horzsolja testem
Étkeid ízével
Csábítón a szád
Mikor éhezem
Engem etessen

Ez kell mindkettőnknek
A vágy kísértésen
Ne pusztá részvét
Nem kérek ebből
Önfeláldozások
Nélkül higgy bennem
Mielőtt kisiklanál
Üres tenyeremből

Ne hagyj térdre hullni
Sistergő csendben
Ha elárultak
Ott is szólj értem
Korbácsold fel szívem
Utolsó vérig
S add át magadat
A mindenségnek

Csak egy

Csak egy ölelésnyi
Egyetlen tenyérynnyi
Egy ujjnyi
Egy érintésnyi
Legyen amit itt hagysz
Magadból nekem

Nem kell hogy lángolj
S a szívem fájjon
Gyönyöröm végzetem
Hogy magába zárjon

Elég az is
Ha elképzelem

Elidegenedés

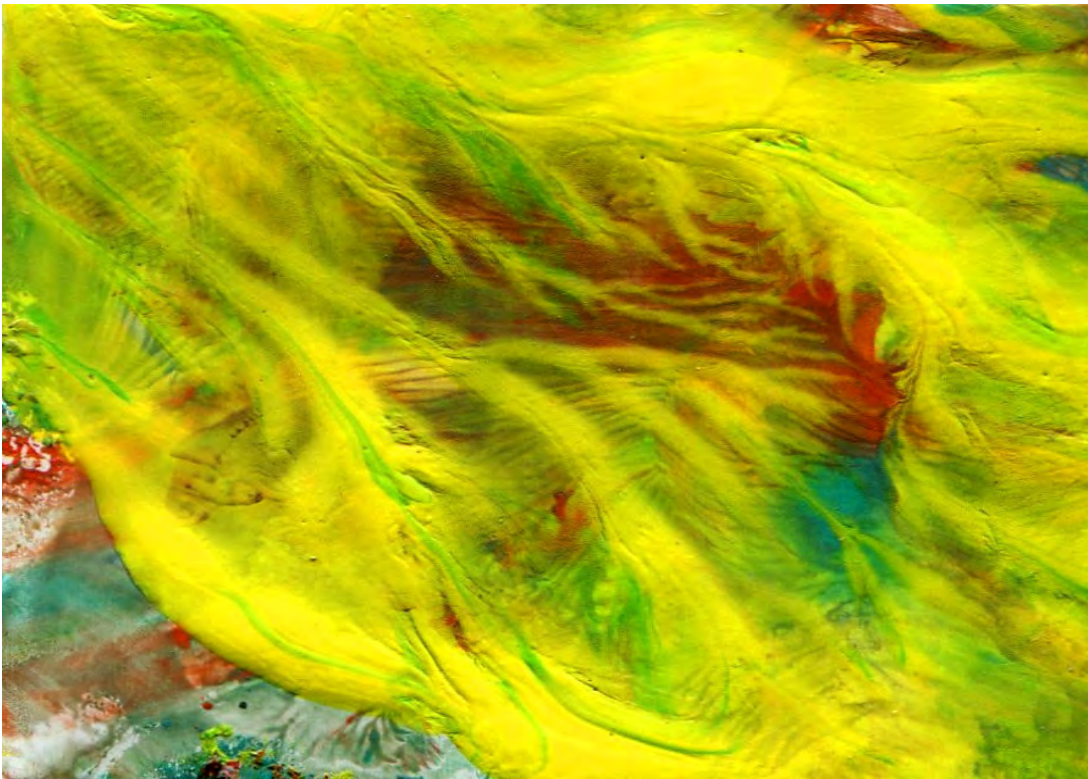
Meg se látlak,
hogy ne végy észre.
Átkokkal áldj,
vagy keríts kézre,
tagadj le, hogy vagyok
csupán csak
magadnak.

S ha mégis
rádöbbsz, hogy ismersz,
s elviselsz,
mint elviselhetlent,
-ahogy én is-
kicsit fáj, hidd el,
hogy megtagadtalak.

Szerelem volt

Befont hajtincs volt
A loboncos idő
Mikor elnyúlt
Visszacsókkolt a Nap
Testünk szétomlott
Mint a kőszirt
Ő csillagpor lett
Én meg égő salak
Szerelem volt
Ma is éltet
Ahogy belém szépült
Vulkántűz fénye lettem
Velem járt az az asszony
Fenn a mennyben
Ki úgy szeretett
Meg se érdekelttem

Szellem

Éveid számával
Bölcsül az értelem
Tisztul a lélek
Már nem vagy féktelen
Ezt is megértem

Megtanultad
Felejtani ami kellhet
S megjegyezni mindent
Amit nem kell
Hogy rád senki
Ne nehezteljen

Veled

Veled ébredek, veled alszom el.
Ilyen egyszerű ma már az élet.
Miénk a nappal és az éjszaka.
Beérjük ketten egy-egy felével.

Ha mozdulsz, veled mozdulok én is.
Ha nézel, a szemeiddel nézek.
Kezed kezem lett, lábad a lábam.
Veled így, már semmitől sem félek.

Itt vagy velem, mint árnyékkal a fény.
Együtt járjuk be a nagy világot.
Bennem hal el, ha szemedben könny ül,
s minden mosolyod bennem vet lángot.

Ne félj, a sors nem sodorhat máshoz.
Veled örülök, s veled haragszom.
Karodban lobbant reményt a hajnal.
Akár ébredek, vagy akár alszom.

Igazság

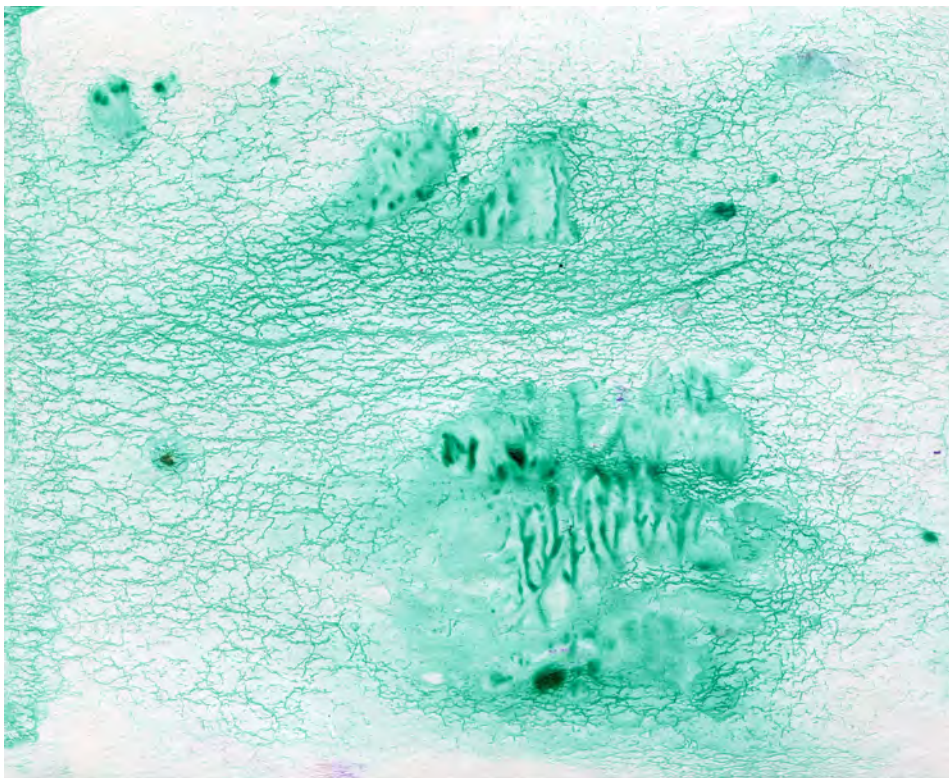
Ezernyi kérdésre ki ad választ
S mit ér amit tud s mit amit titkol
Cipeljük a fénybe kúszó égig
Keresztként súlyát vállainkon
Mégmértetésünknek vajúdva
A ki nem mondott szótól a szánkban
S úgy zuhan ránk újabb újabb kérdés
Mint csillagvészjel az éjszakában
Mit érnek próféták lámpagyújtók
Új istenek ha nincs ellenszerünk
Hogy meg ne vakíttassunk csak azért
Mert a válaszban is látni merünk
S hallani vérfagyasztó titkokról
Mit őseink adtak tovább hithűn
Az igazság elhallgatva dúvad
Kimondva lábaidhoz szelídült
Jámbor eb vigyázón körbecsahol
Nem vethető a poklok tüzére
Börtön máglya bitófa se árthat

S ha Sötétség szelleme úzná el
Kizöldül az mint kertjeink fái
Isten kezéből hajlik a földre
Hogy bennünk váljon gyökértől-
lombig
Búvó sejtje mind örök-termőre
Mert úgy éltet mint aki világot
vált meg s pallost emel fel az égre
S úgy néz könny s véráztatta hadára
Mint anya egyszülött gyermekére

A felcsillagozott égen

Ketten írjuk a verseket.
Én, meg Ő, második énem.
Ő ifjan ír nyerseket,
én konszolidálom vénen.
Ő álmodik, én nem alszom.
A jövőt ő, én a múltat
könnyedén magamra szabom,
Ő igaznak, én hazugnak.
Ő kérdez, én válaszolok.
Gyökerét óvja így az ág,
ösét a világra-hozott,
s kételyek magányába zár
rejtélynek, örök talánynak,
hogy kibontsa virágait
gyenge kelyhéből a mának,
fölém nő, szinte elvakít
a felcsillagozott égen,
hol műfényeket sejt szívem,
Ő még nem, hát ezért félttem,
s naivan én is elhiszem,
míg ráhagyom, hadd ragyogjon,
mint fénylő csillagrendszerek,
hisz én voltam ő -egykoron-
s holnaptól hátha ő leszek.

A csend vakít

Amikor gyanús a csend...

Ne bújj
Ne rejts
Ne hallgass
Ne csak
A versért
Verselj
A csend vakít
De láss
De szólj
De kiálts
Mondj valamit
Mindig
A verssel

Cédrustestű nők

Belénk mártja csápjait a város
lányok az utcán kacarásznak ránk
feszülő blúzok kerekded fényben
befúj a szél ringó szoknyák alá
őszülő kamaszként nézed őket
felszökik forrón véredben a láz
egyik fekete, mint az anyaföld
másik aranyból font búzakalász
így fested fel vágyaid vásznára
a férfi lélek ábrándokban él
csapongását kalandok kísérik
s ha elbukik győzelemről mesél
képzeleghetsz csak szem szemet pásztáz
kezed mozdul simogat elalél
szádat a vágy sós-íze kimarja
bőröd karzatán dobot ver az ér
s mindenbe mi szép kéz láb arc szemek
belekóstolsz mint akit megsebzett
gyönyörúsége míg éhség gyötör

szomjúság kenyér és víz helyett
cédrus-testű nők csipkék illatok
törekeny csillagok üvegholdak
eltűnik mind míg véred körbejár
s elhiszed hogy a karodban voltak

Így hordod férfi bűnök szégyenét
s minden gyönyörúságát magaddal
mert vágyak nélkül mit ér az élet
ha holt a test s lélek is belehal

Versek

Mennyi vers fogant meg, amíg felsírt bennem,
Mint kottán a hangjegy muzsikál szívemben.

Ébredők, alvók. Csapongó dallamok.
Frissek, koravének, harmatos hajnalok.

Kihordtam mind lázas éjszakákba nyúlva.
Ma is hozzám bújnak szipogva, vajúdva.

Fülembe gügyögnek, egyedül még gyengék.
Vigaszt várnak tőlem, mintha anyjuk lennék.

Forrongó őserők, tüzes harci szittyák.
Általuk lobogok, alvó tüzem szíjtják.

Lázongva törnek fel, többé nem nyughatok,
Kiülnek a fényre fáradt gondolatok.

S erős lesz, szép, büszke, léptük együtt dobban
Gyalogezredemben, dübörgő sorokban.

Szívemből szól a dal, a hang tiszta, nemes.
Szébb lesz a világ is, ha felsír egy-egy vers.

Józanságra intő részegítő álom.
Megbékít a sorssal, túl lép a halálon.

S ha százszor belehal, százszor feltámadnak
Érzéki csápjai égi varázslatnak.

Hát keresd a szépet, amit nyújt a világ,
Égboltra feszülve, légy te a délibáb.

S míg könnyű szárnyakon a felhőket járod,
Hagyj magad mögött minden nyomorúságot.

Hozzád szólnak s rólad, ott vagy minden szóban,
Csillagként ragyoghatsz a csillagokban,

S egy varázsütésre meghasad fenn az ég,
Élnek s éltetnek bűvös varázsigék.

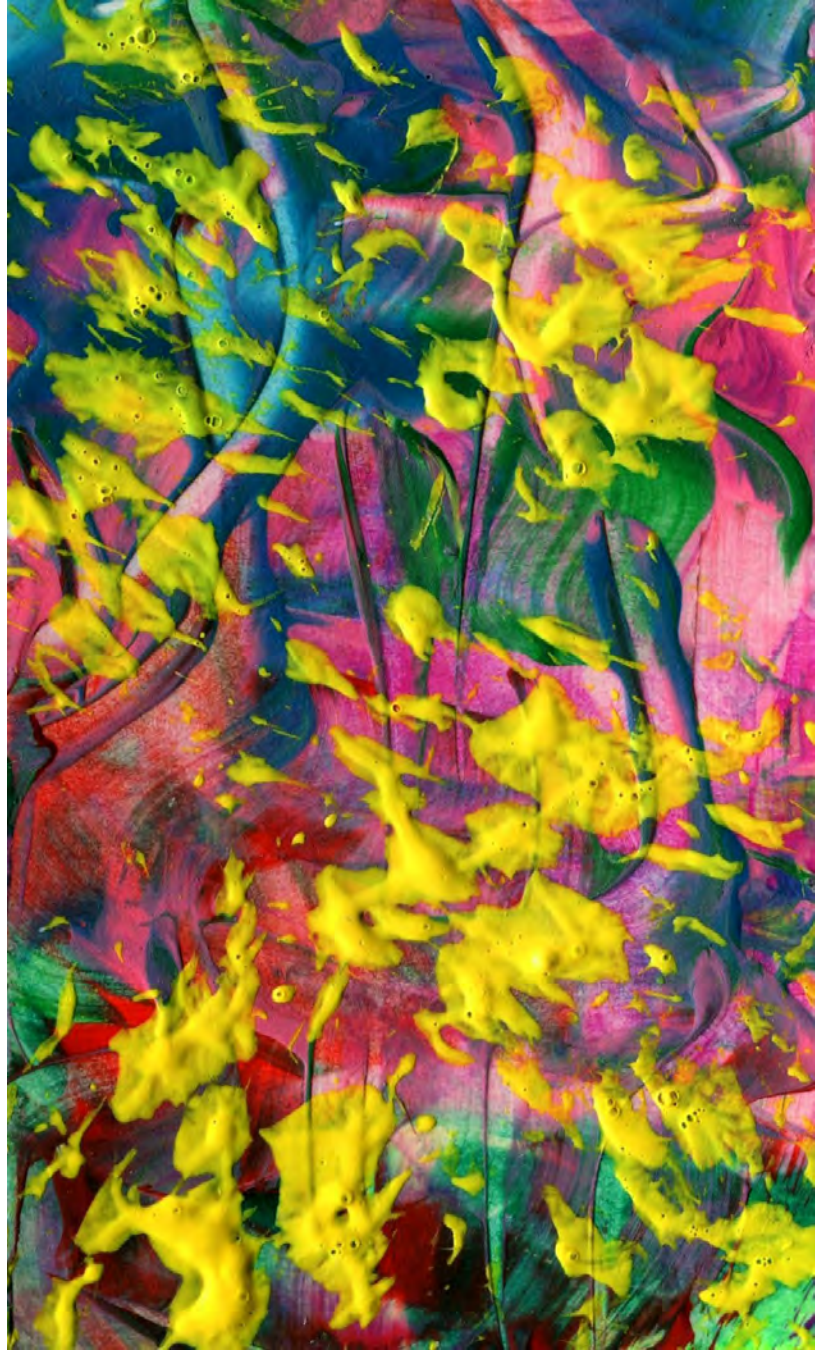
Szavak s mondatok, míg együtt élsz a verssel.
Meghitten, hogy benned újjá születhessen.

Végítélet

Mennyi év s mind a vállamon.
Elnyűtt perceit vállalom.
Lelkembe ívódik bölcsőtől a síríg,
s amit kegyként adhat a sors,
nem maradok érte adós,
napfényért cserébe, mint mások
cselédje.
Nem kértem könyörületet,
mikor vert, zokszót se ejtett
kínok közt az ajkam, nem lázadtam.
Örültem tavasznak, nyárnak,
fagyban nyíló hóvirágnak,
s azt szerettem, aki bemerte vallani,
hogy fordul kulcsom a zárban,
amikor ölükbe zárnak.
Tiszta szavakat kerestem,
akkor is, ha bűnbe estem
s magamra hagyottan vergődtem a
porban.
Hittem, hogy jobb idők jönnek.
Romok közt is virág nőhet,
s követni akarnak, akik megtagadtak.
Mégis annyi csalódás ért
a szóért, a hallgatásért,
hogy kimondhassam azt, ki az igaz,
s ki a gaz.
Lelki békét csak az adott,
hogy tudtam mindig, ki vagyok,
mivé lehetek én ezen a földtekén,
s mire mennék önmagammal.
Napfény nélkül, ha nem jön hajnal,
itt a sötétségben nincsen ébredés
sem.
Az ősök vére szült erőt
talpon maradni más előtt.
Tudtam, míg az ég zeng, az nem
lehet végzet.
Meg kell fizetni mindenért,

vakságomért, a hitemért
s túrni a bírságot attól, aki áldott.
Gonosztevő mégse lettem.
Arattam is, meg vetettem,
amit bennem érlelt vajúdvá az élet.
Hegycsúcsokig nem jutottam,
csak vágytam rá s elindultam
mindennap a fénnel, hogy majd
odaérjek.
Siker és kudarc oly sokat
keresztelte a sorsomat,
s vad meredélyeit megjártam egyre
mind.
Nem bántam meg. Így alakult.
Varázsszerként gyógyít a múlt,
hogyha útra készen vele szembe
nézek
földig lerogyva két térdre
megvallani, hogy mért éltem,
mi volt, amit kaptam s mi, amit én
adtam.
S ha elítél az utókor,
hogy kijutott rosszból, jóból,
vagy felment, már könnyebb.
Elfogytak a könnyek,
mosolyok, intő vészjelek.
Indulok s majd megérkezek
valamikor egyszer, s az ítélet: Csend
lesz.

Deákné...s a vászon...

Bevallom, nem voltam különb másoknál,
bár némi vásznat emlegettek rég.
Voltam vásott kölyök, máskor meg derék,
sőt derekabb annyi más vásottnál.

Megtettem mindent, azt is, amit nem kell,
lássák, nem vagyok egy-részre hajló.
Őserő vonzott, éreztem, mi a jó,
megbékéltem saját vétkeimmel.

Hírbe hoztak csak, de szép volt Istenem,
mintha a mennyben parázson járnék.
Bevallom ártatlan voltam, s Deáknét
sajnos ma már meg se ismerem.

Preventív harag

Hallgatni...preventív harag

Szavadba vágtam,
visszavágtál te is.
Lángot vet a pást,
az asszó örök,
s kontra a ríposzt.
Keressük egymás
gyenge pontjait
éző plasztronon.
Úgy fejtelek meg,
-szirmaid kibontva,
mint a vezeklő
összekulcsolt kézzel
ki nem mondott
szavakból
rózsafüzéren
Isten által a rá rótt
hajnali imát-

ahogy te is engem,
oly ártatlanul...
S ha látom
sisakrostélyod
vasán át
szemed izzó parazsát,
máris elhallgatok,
hogy ne kelljen
haragudni rád.

Elhagyott Babák

Minden, ami itthon körbevesz, ma is őrzi kezeid nyomát.
A törpévé összement babák, legók, piciny kinder-figurák
ülnek, állnak, lógnak a polcon, könyveim között, fiókok alján
s kutatnak utánad, mint régen, keresnek, kérdően néznek rám,
sulykolják tompuló agyamba, hogy itt voltál parányi gyermek .
Értelemre lobbanó szemed, mint a hajnal fel-felderengett
s ujjaid közt életre keltek ezek az elhagyott kis babák.
Veled aludtak, veled keltek, gügyögéseidet hallgatták,
együtt sírtatok, együtt nevetettek, még esti mesén körbevett mind.

Gyere, vigasztald meg őket és ülj le közéjük újra megint.
Szólj a Ducikádra, vigyázzon! Egy idő óta sokat eszik!
A kék-szemű-alvós olyan szerelmes, majd belebetegszik.
S a szőkehajú dög, a sértődős, újra elkerüli a többit,
hiába hívják a Barbik is, ő csak szépítkezik, s öltözik.
Csak nézem őket, sosem tudtam, hogy ilyen ez a gyerek-világ.
Néha úgy érzem, hogy a polcokról, hozzám szólnak mind a Babák.
Szemük fénye könnycseppben csillog, oly rég volt, hogy megölelték
s fülükbe súgták, -szeretlek- ahogy anya szereti gyermekét.

Tudom én, hogy rohan az idő, s annyi szép, ábrándos év után
nem változnak semmit a Babák. Csak te leszel nagylány Unokám.
Nem rég fel kellett nyúlnod értük, hogy elérje őket kis kezed...
ma lehajolsz értük, hogy levedd, mikor hozzám hazaérsz
s látom, szemed csillaga kigyúl, fellobban szívedben a láng még,
mintha éreznéd, nekik e varázslat valóság, nem játék.
Szavad, mosolyod, érintésed gyógyír lesz az árva Babáknak,
ismét élnek, csodálnak téged, sírnak, örülnek, kiabálnak.
Mert zord nélküled a lét, fáj nagyon, mikor nem vagy velük,
ruháik elnyútt és megkopott, nem tudja senki sem a nevük.
Szipognak némán polcon lógva, vagy poros dobozok fenekén...
Gyere vissza, szabadítsd ki Őket, gyújts szíveikben új reményt.

Tudom, mindez csak álmodozás. A BABÁK, és TE egyek vagytok,
mint millió csillag az égbolton s bennem, ha rám ragyogtok.
Eltűnnek, felgyúlnak a fények, ahogy jössz és elmész Pici-lány.
Nekem meg az lett a sorsom, hogy elhagyott Babákra vigyáz,
ők éltetnek, s ha rájuk nézek, tudom, velem. Bármerre is jársz.

